

De arme dichter : drama voor rederijkers

<https://hdl.handle.net/1874/367272>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

1929

Verzameling tooneelstukken

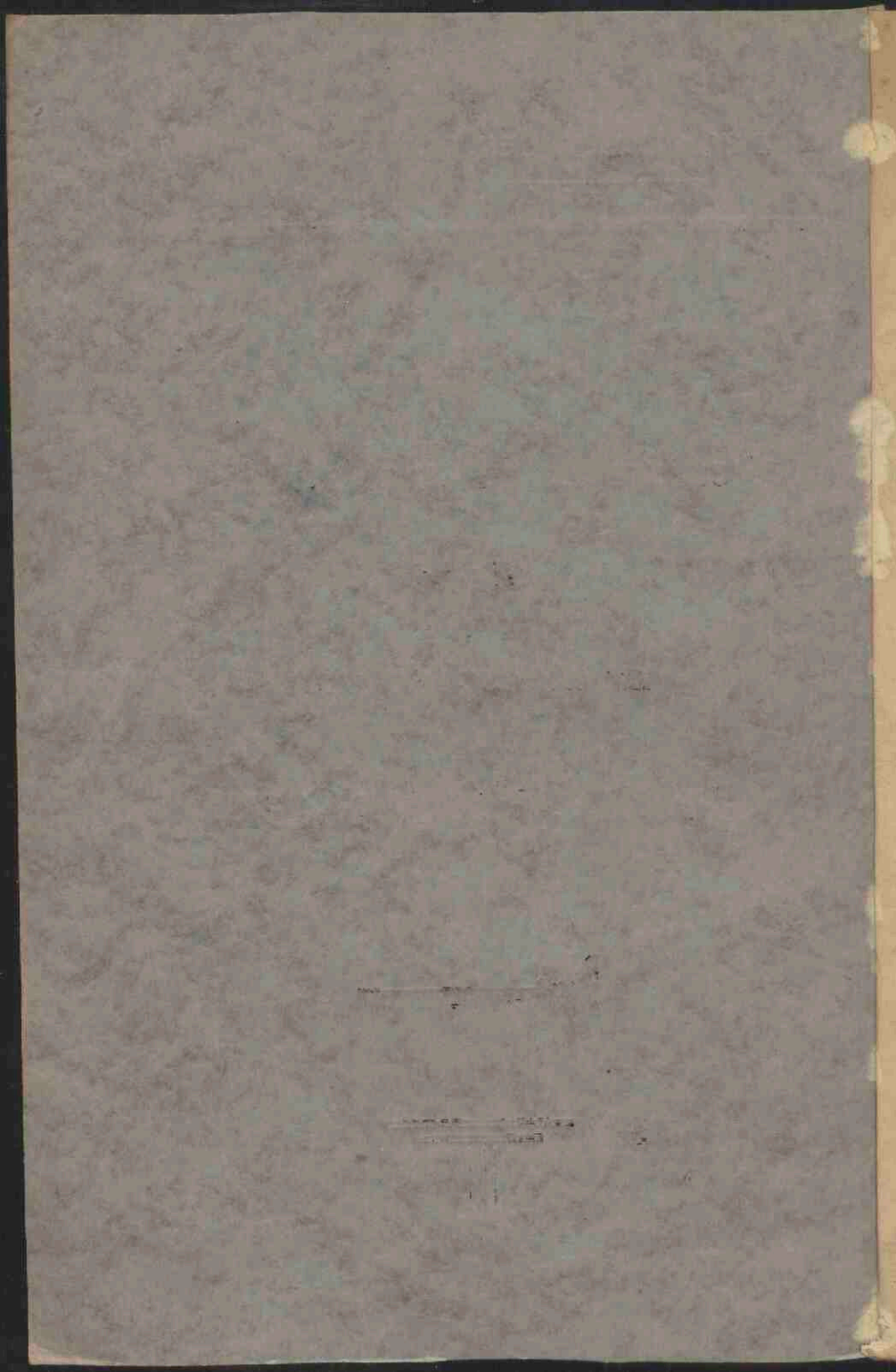
uit de

nalatenschap van

Prof. Dr. J. te WINKEL

No. 199

*Dr. J. de Winkel
n. 177d*

DE ARME DICHTER.

DRAMA VOOR REDERIJKERS,

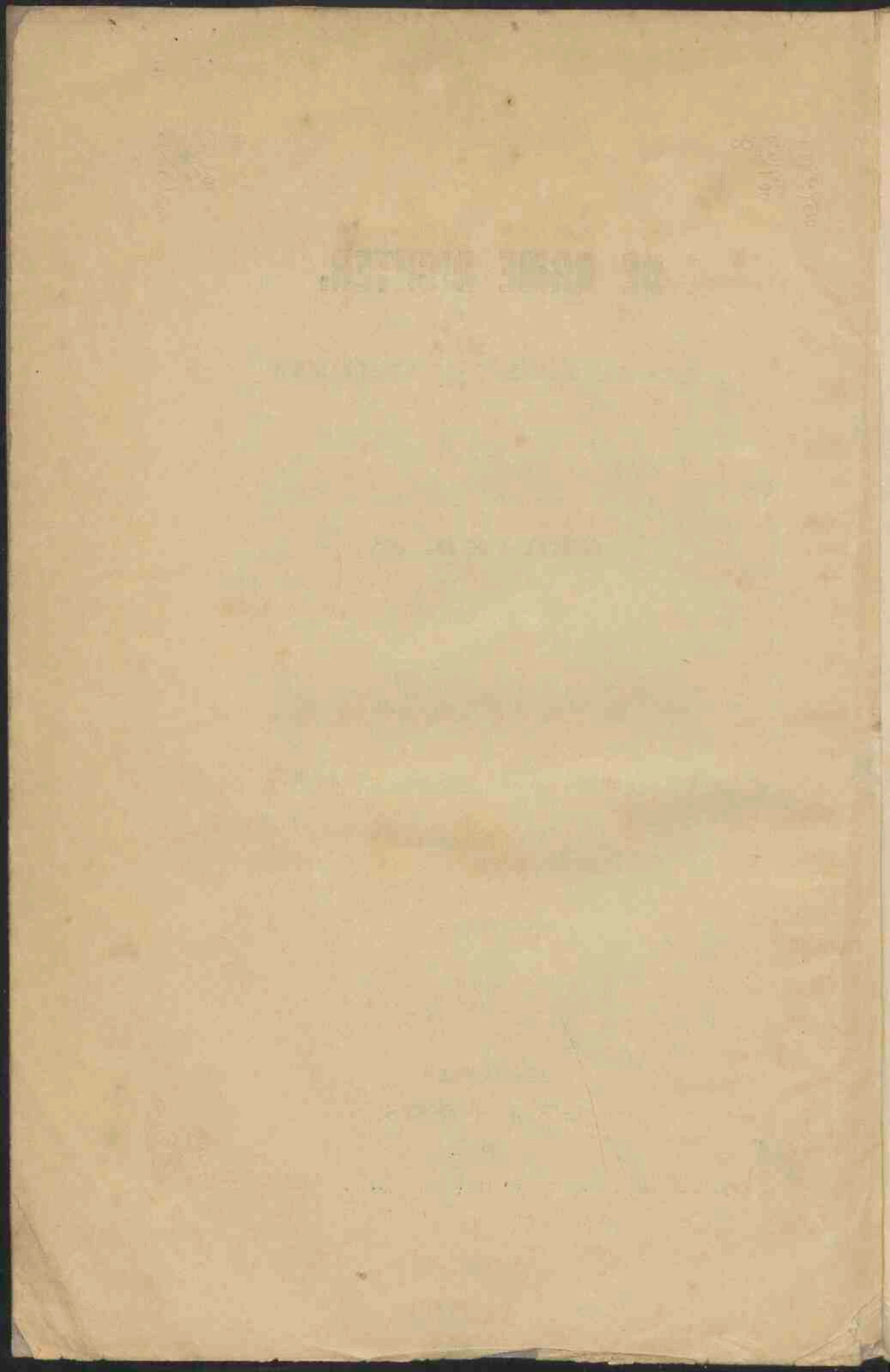
DOOR

GERARD, Jr.

't Hoogduitsch van VON KOTZEBUE vrij gevolgd.

AMSTERDAM,
L. F. J. HASSELS.

1861.

199

DE ARME DICHTER.

DRAMA VOOR REDERIJKERS,

DOOR

GERARD, Jr.

't Hoogduitsch van VON KOTZEBUE vrij gevolgd.

AMSTERDAM,
L. F. J. HASSELS,
1861.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

P E R S O N E N.

HENRI KIND, *dichter.*

HUIBERT, *koopman in fruit.*

EDUARD.

EEN KOKSJONGEN.

Het tooneel stelt een armoedig vertrek voor, met een deur op den achtergrond. Links van den aanschouwer, een tafel met eenige boeken en schrijfbehoeften, benevens kandelaar met kaars; regts, onder een venster een bank. Verder geen huisraad dan een stoel, waarop de dichter, bij het opgaan der gordijn, gezeten is.

DE ARME DICHTER.

Drama voor Rederijkers.

EERSTE TOONEEL.

HENRI, *schrijvende.*

Wat wacht den mensch op aard?... Verdrukking, kommer, leed,
Van 't oogenblik, dat hij haar schreiend binnentreedt,
Tot 't uur, waarin zijn geest de neevlen door gaat zweven,
Die tusschen 't heden en de toekomst zijn geweven.

(Hij legt de pen neder en vervolgt:)

Zou 't waar zijn, dat de Heer, die 't al uit liefde schiep,
Den mensch, Zijn beeld, alleen voor 't leed in 't aanzijn riep?
Zou 't waar zijn?... Maar waarheen toch dolen mijn gedachten?
Ik, die tot heden toe met taai geduld bleef wachten;
Wien alles wijs beraad, wien niets een toeval scheen,
Ik zou wantrouwend in het eind gaan morren?... Neen!
Die helderblaauwe lucht, wier starren 't mij vermelden,
De vooglen, het insect, de bloemen op de velden,
't Tuigt alles, dat de Heer Zijn schepslen onderhoudt —
En gij dan, gij, mijn hart! dat bijna morren zoudt,
Als hadd' de Heer slechts u in 't weidsch heelal vergeten,

Hoe klopt ge zoo?... waarom?...

(*Na eenig nadenken.*) Ik diende 't wel te weten.

't Is mogelijk voor mij een liefderijk vermaan,
 Om nimmer na dit uur een klaagtoon aan te slaan,
 Vóór dat mij iemand weêr een lijkzang komt bestellen:
 Dan schenkt mij 't klagen brood. Maar hoe het thans te stellen?
 Ik, die in veertig uur bijna geen kruimel zag,
 En slaaploos heel den nacht op 't harde stroobed lag,
 En immer, immer het verleden voor mijne oogen,
 Met al zijn zoet en zuur!... maar beide zijn vervlogen.
 Ik kende weelde, o ja! maar 'k kende ook bittere smart,
 En daarom valt mij mijne ontbering minder hard;
 Want moet ik ook in 't kleed der armoë mij verschuilen,
 'k Zou toch mijn lot met dat diens planters niet verruilen;
 Hij, die zijn slaaf kastijdde als 't lastdier; die om geld
 Zijn eigen bloed, zijn kind, zijn dochter heeft gekweld,
 Toen hij haar een tiran tot echtgenoot woû schenken...
 Stil, arme Henri! stil!... daar moogt ge niet aan denken.
 Dat alles is voorbij... Goddank! voorbij!...

TWEEDE TOONEEL.

HUIBERT, *met een parapluï onder den arm
 en een muts in de hand. Hij blijft
 in de deur staan en ziet naar
 buiten.*

Ga heen,

Jou kleine bengel! 'k stoor me niet aan je geween.
 Was 'k niet, zoo vroom van zin, pas uit de kerk gekomen,
 Ik had, zoo waar ik leef, je bij een vlerk genomen,

En naar 't geregt gebragt.

HENRI.

Op wien zijt gij verstoord?

HUIBERT, *binnenkomende.*

Op wien?... op u.

HENRI.

Op mij?... waarom?

HUIBERT.

Wel, is 't geen moord,
Dat men een man als gij zijn goed nog na moet dragen,
Of alles loopt in 't riet? Heb ik geen reën tot klagen,
Dat gij, zoo zorgeloos en achtloos als een kind...

HENRI.

Wie hèn op aard gelijkt, wordt eens omhoog bemind;
Want eenmaal heeft de Heer den menschen aanbevolen:
Wordt kinderen gelijk!

HUIBERT.

Daarom wordt gij bestolen,
Omdat gij, dwaas genoeg, elk mensch te veel vertrouwt.

HENRI.

't Is mogelijk, maar het heeft nog nimmer mij berouwd.
Doch zie mijn kamer rond, en zeg, waarvoor 'k moet vreezen.
De man, die mij besteelt, moet wèl een arme wezen,
En 'k geef nog gaarne wat aan een, die minder heeft.

HUIBERT.

Dat 's ook een praatje, waar de bank geen cent op geeft.
Neen, 'k kom er rond voor uit, ik wil het niet verheelen:
Ik houd het *min* met hen, die geven, dan die steelen.
De laatste krijgt voor 't minst nog eens een grooten hoop,

(*Op Henri ziende.*)

Daar menigeeen, die gaf, mooi door zijn kleêren droop.
En toch, 'k heb nimmer nog aan iemand iets ontnomen. —

Maar nu ter zaak: ik ben daar uit de kerk gekomen;
 Ik was, zoo waar ik leef, bedrukt; 'k was van me streek,
 Zoo dierbaar, zoo geleerd en pittig was de preek.
 'k Heb, als 't een Christen past, tot 't laatste meêgezongen,
 En kwam gesticht naar huis; daar zie ik nu een jongen,
 Met vodden aan zijn lijf, van schoeisel gansch beroofd,
 Met een fluweelen muts op 't ongekamde hoofd.
 Dat wekt mijn aandacht; door nieuwsgierigheid gedreven,
 Ga 'k naar dien bengel toe, en, heb ik van mijn leven!
 'k Werd zoo gramstorig, dat 'k me heele preek vergat.
 'k Bezag ze goed, en 't was uw muts! Schoon druipendnat,
 Trok ik ze van zijn kop, en 'k heb hem wat gegeven,
 Dat hem niet welkom was.

HENRI.

Wel foei!

HUIBERT.

Heb 'k van me leven!

Daar dacht ik, bij me ziel! ik had mijn best gedaan,
 En dat is nu mijn loon.

HENRI.

Neen, 't was een slecht bestaan,
 En laakbaar in den man, die 't heilig Huis des Heeren
 Zoo pas verlaten had, waar gij hadt moeten leeren,
 Met *broeders* hier op aard wat beter om te gaan.
 Geef liever de armoë brood.

HUIBERT.

Wel, loop jij naar de maan!

Heb 'k van me leven! om zoo'n schoft mijn broër te heeten!
 Als jij zoo vroom bent, man, geef jij hem dan maar te eten,
 Uit dankbaarheid, dat hij u pas je muts ontstal.

Een dief me broër!.. dat 's erg, dat 's meer dan erg! Ik zal
Dien onbeschoften knaap in 't tuchthuis laten zetten.

HENRI.

Dat zult gij niet!

HUIBERT.

'k Zal wèl!

HENRI.

Ik zal het u beletten.

Geef mij die muts terug; ik gaf ze 't arme schaap.
De regen stroomde neêr, en 'k zag dien kleinen knaap
Blootsvoets en ongedekt. Schoorvoetend aangetreden,
Bad hij me een aalmoes af voor brood, met stramme leden,
Ineengezakt van kou, vermagerd door de smart.
Zie, Huibert! dat tafreel brak mijn gevoelig hart,
Want 'k had nog nooit een mensch meêdoogloos uitgedreven.
Bezit ik weinig, 'k had voor 't minst nog iets te geven:
Ik hood dien knaap mijn muts, mijn eenig deksel aan,
En 't deed mij goed, want — 'k had van me armoê welgedaan.

HUIBERT.

't Is mooi! nu kunt ge zelf met blooten schedel loopen,
En hij verkwanselt ze.

HENRI.

Misschien om brood te koopen,

Dat 't kind mij vroeg, en dat ik zelf niet had.

(Minzaam.)

Och kom!

Ga buiten, Huibert! roep dien armen knaap weêrom.
Hij heeft geen vader meer, die voor hem zorgt, geen moeder,
Die hem beschermen kan — kom aan, wees gij zijn boeder;
Geef gij hem in uw huis een schuilplaats, en zijn nood
Zal minderen, want *ik* zal werken voor het brood,
Dat 'k met hem deelen wil; ook zal 'k hem onderwijzen;

Ik zal bij iedereen u als milddadig prijzen;
Elks oog zal zegnend voortaan rusten op uw dak,
Op 't huis eens menschenvriens.

HUIBERT.

Dat 's alles jodenlak!

'k Kan voor die praatjes nog geen twee-cents broodje koopen.
Je vindt dat bedelvolk op straat met heele hoopen.
Zoo'n jongen in *mijn* huis!.. daar wil jij werk voor doen?
Zeg, man! denk eerst eens na: je kunt nog met fatsoen
Geen oude zieke kat van 't schrijven onderhouën,
Veel minder zoo'n schavuit...

(*Met koddigen ernst.*) en daarbij, in vertrouwen,

't Is niet onmogelijk, dat 'k in 't huwlijksbootje stap.
Ik heb een stuiver geld bespaard, 'k ben niet onknap,
Niet onbeminlijk ook; welligt, dat ik nog heden
Mijn declaratie doe; daarbij, mijne aangebeden
Is minzaam, zuiver, vroom, en was nog nooit getrouwd.
Misschien schenktzÿ me een zoon — dus, vriendje! wel beschouwd,
Kunt gij voor dien schavuit uw schoone reden sparen,
Versta je! —

HENRI, *met verwondering.*

Trouwen, gij? een man van uwe jaren?

De zestig gepasseerd!.. 'k g'loof, dat ge met mij lacht.
't Ware immers wel zoo goed, zoo ge aan uw doodkist dacht.

HUIBERT.

Zie, dat ontbreekt nog maar, dat 'k door zoo'n zot der zotten,
Door zoo'n mislukt poëet me jaren zie bespotten.
Wat praat jij, man! van oud?.. ik ben nog groen en frisch,
Dat ben ik! en daarbij gezond gelijk een visch;
En winterharing, vriend! die wordt het liefst gegeten;
Maar nu is 't uit met ons: je hebt me wat verweten,

Dat 'k niet verdragen kan, en 'k deel je mijn besluit
 Maar kort weg meê. Je weet, mijnheer! je maand is uit;
 Schoon je maar stilletjes 't betalen hebt vergeten,
 Je ziet, *ik* denk er om, en dus, ik doe je weten,
 'k Heb voor je mallepraat in 't minste geen respect —
 Je geeft me geld, mijnheer! of anders, je vertrekt.

HENRI.

'k Zal u, wat 'k schuldig ben, zoodra ik kan, betalen,
 Maar thans heb ik geen geld.

HUIDBERT.

De duivel zal je halen!

Ik vraag niet, of je 't hebt; ik zeg alleen maar, pas
 Me tot een cent het geld; verpand daarvoor je jas:
 Je hebt nu toch geen muts; je kunt niet buiten loopen,
 En 't is niet noodig ook.

HENRI.

Ik zou hem graag verkoopen,

Al waar' 't alleen, om u mijn schulden te voldoen,
 Zoo 't mij maar mogelijk was, maar 'k kan toch met fatsoen
 Hem eerst niet leenen, en daarna weêr gaan verpanden?
 Maar toch, stel u gernst, er is weêr werk op handen.
 Het hondje der gravin, die vlak hier over woont,
 Is dood; 'k maak dus een vers — dat wordt meest goed beloond.
 De kunstnaar heeft op aard te dikwerf zelfs geen eten,
 En is hij dood, welnu, dan wordt de plaats vergeten,
 Waar men hem grafwaarts droeg; geen mensch, die om hem geeft,
 Terwijl de hond somtijds in nagedachtenis leeft.
 Nog deed men 't standbeeld niet voor d'eengen *Vondel* rijzen,
 Terwijl, bij 't praalgesteent, men steeds den hond hoort prijzen,
 Die aan de voeten rust van Neêrlands grootsten Prins. —
 Wacht, tot 't gereed is.

HUIBERT.

'k Wacht geen dag. Ben jij van zins,
 Tot 't allerlaatste stuk je kleëren weg te geven,
 Dat moet jij weten, vrind! het is mij vrij om 't even;
 Alleen bedenk slechts dit: ben 'k morgen niet voldaan,
 Dan is het uit met ons, en jij gaat naar de maan!

DERDE TOONEEL.

HENRI, *alléén.*

Ziedaar! dat loopt verkeerd; hij wil 't, 'k zal hem betalen,
 Maar vraagt mij niet, waar ik het geld van daan moet halen;
 Want ach! de kunst wordt mij, als andren, slecht beloond.
 Ziedaar des dichters lot: somtijds vereerd, gekroond
 Met lauw'ren, slechts bezorgd, dat men zijn zangster voede;
 Maar soms ook driest bespot, somtijds in koelen bloede
 Getergd, vernederd en gehoond, wanneer altijd
 Zijn pen alleen aan regt en waarheid bleef gewijd;
 Wanneer hij niet als zij, die naamloos recenseren,
 In naam der kunst, den naam van kunstnaar wil oontereen;
 Wanneer hij niet als zij, gewapend met venijn,
 Een muichelmoorder op het pad der eer wil zijn.
 Zie, dan wordt hij gehoond, geschandvlekt en versmeten
 Door alle menschen, die zijn deugd een ondeugd heeten,
 Omdat een regter in de kunst 't hun heeft geleerd;
 Omdat een huurling, die óf goedkeurt óf schoffeert,
 Naar mate men betaalt, zijn vloek waagde uit te spreken
 Op 't werk eens mans, bij wien hij eenmaal vergeleken —
 De pad bij d' adelaar — zichzelf geen wezen schijnt,
 En, als het licht dier kaars, voor dat der zon verdwijnt!

(*Er wordt aan de deur geklopt.*)

Doch still men klopt — jawell.. wie zou dat kunnen wezen?
Kom binnen!

VIERDE TOONEEL.

EDUARD, HENRI.

EDUARD, *met verlegenheid rondziende.*

Groote God! hier!...

HENRI.

Nader zonder vreezen.

Wien zoekt gij?

EDUARD.

O vergeef! Ik zoek den dichter Kind,
Maar 'k ben hier wis verkeerd.

HENRI.

De waan heeft u verblind.
Zoekt gij misschien dien man te midden van de grootheid?
Gij vindt hem in een staat, waar ieder mensch voor blootleit,
Die zonder wat fortuin van 't schrijven leeft. Welnu,
Verwondert u dat zoo?

EDUARD.

Is dat een staat voor u,
Een... Dichter?

HENRI.

Ja, niet waar? 't Is zonderling te heeten,
Dat mij de Muzen zoo stiefmoederlijk vergeten,
Wat geld en goed betreft? Maar 'k kreeg van haar tot loon
Een kostbre gaaf, die, meer dan goud en paarlen schoon,
Wel tegen heel den schat van *Peru* op kan wegen;

Die 't meest der kroon ontbreekt; die, de armoë tot een zegen,
Op 't donkerst levenspad het helderst licht verspreidt,
En de aard ten hemel vormt — zij heet: »tevredeheid.»

EDUARD.

Zijt gij tevreden? Kunt gij 't zijn in zulk een woning,
Waar de armoë u omringt, waar....

HENRI, *vervolgende.*

'k Rijker dan een Koning,
Wien men het kostbaarst maal in 't schoonste luthuis biedt,
Mijn schaars voorzienen disch in rust en vreë geniet.
O zeg! wat kan een mensch op aarde meer begeeren?
Ik heb geen overvloed, maar 'k ken ook geen ontberen;
Doch 'gij, die zoo bepaald van drukkende armoë spreekt,
Zeg gij me eens, jonge vriend! wat mij dan wel ontbreekt.

EDUARD.

Zoo ik het zeggen moet, ik kan geen zaken noemen,
Waar alles u ontbreekt.

HENRI.

Ik moet die uitspraak roemen
Van een als gij, misschien in rijkdom opgevoed.
O! voor dat ongeluk heeft mij de Heer behoed.
Mijn huis is eng en klein; de in lood gezette ruiten
Zijn slecht en veel gelapt — toch dringt er van daar buiten
Geen enkele hagelsteen, geen enkele sneeuwvlok door,
En mogelijk, dat mij de lieve zonnegloor
Het dichterlijke hart in laaije vlam zou zetten,
Als niet dat heerenhuis daarover 't kwam beletten.
Mijn secretaire is oud, mijn schrijfgereedschap stuk,
Maar, zat Homerus hier, hij zou met goed geluk
Bij al dat ongerief zijne *Iliade* dichten,
Terwijl mijn kandelaar zijn werk meer zou verlichten,

Dan hem geschonken werd door de oogen van zijn kat.
 Mijn jas is oud, niet waar? maar zoo 'k een beetren had,
 Was 'k ligt te zuinig, om hem daaglijks aan te trekken,
 Daar 'k thans hem zelfs gebruik, om mij des nachts te dekken.
 Zie, daardoor blijft hij droog en wordt zoo zacht als zij'.
 Wat zou 'k bij zooveel schats nog meer verlangen?

EDUARD.

Gij

Hebt zeker, naar 'k bespeur, het noodigste vergeten.

HENRI.

't Is waar, gij hebt gelijk, ik moet somtijds ook eten.
 Voor drinken is geen zorg: het water is goedkoop.
 Zie, 'k dacht, wanneer somtijds de honger mij bevroop,
 Aan onzen dichter *Loots*, die zegt: »de telg der goden
 Is dichter, en wijl zij niet leven van de brooden,
 Behoeft de dichter óók geen brood." 't Is fraai gezegd,
 Ofschoon de waarheid door mijn maag wordt wederlegd;
 Vooral nu ik niets at in zes en dertig uren.

EDUARD.

Wat zegt gij?.. reeds zoo lang?..

(*Ter zijde.*) Den honger te verduren,

En arm te zijn, van elk geminücht en bespot;
 Zoo zwaar te kampen met den wuften zwaai van 't lot,
 En nog zoo goed te zijn, vol meelij, vol erbarmen;
 Nog 't geen, wat hem verbleef, tot dekken en verwarmen,
 Te deelen aan een ander arme, een lotgenoot:
 Dat is verheven, dat is edel, dat is groot!
 Ik bad zoo dikwerf: »Heer! geef dat ik den beminde,
 Al zij 't aan 't eind der aard, geef, dat 'k hem wedervinde!"
 Heb dank, o Heer! heb dank, dat 'k hem zóó wedervind,
 Zóó arm, maar rijk aan deugd!

HENRI.

Maar zeg mij toch, mijn vriend!

Waarom ik de eer van uw bezoek heb toe te schrijven.
 Het moet iets dringends zijn, dat u hierheen kon drijven,
 Want 't is onaangenaam daar buiten. Is 't welligt,
 Om mij een bruiloftsvers of treffend lijkgedicht,
 Of 't een of ander in dat genre te bestellen,
 Dan zijn wij ras gereed: gij hebt slechts te vertellen,
 Wat al bijzonderheên gij in mijn zang begeert;
 Ik breng er alles in: 'k ben in dat vak volleerd.

EDUARD.

Met vreugde. Maar vooraf, ik heb nog niet ontbeten;
 'k Heb veel gelopen; 'k ben dus moede en hongrig; eten
 En drinken kwam voor mij op heden goed van pas.
 Een weinig vleesch en brood, zoo 't hier te krijgen was,
 En ook wat goeden wijn — ik zal 't met vreugd betalen...

(Rondziende.)

Zoo hier slechts iemand waar', die beiden kon gaan halen.

(Ter zijde.)

Ik weet niet, hoe ik 't best zijn kieschheid sparen zal.

HENRI.

Die eten halen wil?... wel, vriend! dat 's niet met al:
 De gaarkok woont hier naast. — O! de aangenaamste geuren
 Heeft soms mijn neus gesmaakt, al zat mijn maag te treuren
 Om de ongelijkheid, waar op aard meê wordt verdeeld.
 Maar 'k loop er daadlijk heen; 'k heb u reeds lang verveeld.

VIJFDE TOONEEL.

EDUARD, *allén.*

Zou die man mijn vader wezen?

Hij, voor wiens ellend 'k mij schaam?

God! ik moet het bijna vreezen:

Alles zegt het, zelfs zijn naam. —

Hij, zoo arm, van elk vergeten,

Een verworping van 't lot,

Die gebrek heeft, zelfs aan eten,

En nogthans met de armoê spot.

Hoe 't vooruitzigt reeds mij streelde,

Als 'k hem weêrvond in den droom,

En hem zag, omringd van weelde —

Thans... ik noem zijn naam met schroom.

'k Dacht, hem eindelijk te ontmoeten,

Gansch omringd van grootheid, pracht;

Zwaar moet ik dat droombeeld boeten,

Dat mijn stille hoop belacht! —

Ik, in overvloed geboren,

Die van geen ontbering weet...

Hij, mijn vader, uitverkoren,

Om te worstlen met het leed,

Om, van alles afgescheiden,

Wat hem dierbaar is en waard,

Smachtend 't oogeblik te beiden,

Dat hem oproept van deze aard. —

'k Breng hem thans de laatste bede,

Die mijn dierbre moeder sprak

Op haar veege legerstede,

Vóór de dood haar stem verbrak,

Als een zachte troost in smarte;
 't Eenigst, wat hem rest op aard
 Van de vrouwe, die zijn harte
 Steeds zoo lief was en zoo waard. —
 'k Voel een traan me in de oogen wellen;
 God! 't vooruitzigt is zoo schoon,
 Als ik hem in d'arm mag knellen
 Met de woorden: zie uw zoon,
 Vader! zie hem, dien gij 't leven
 Hebt geschonken, aan uw hart;
 Al uw leed is opgebeven;
 'k Breng u zaalge vreugd voor smart;
 Voor gebrek breng ik u weelde,
 En voor armoë overvloed!...
 Schreit, mijne oogen! Rijkbedeelde,
 Zoon, beken het: God is goed! —

Men komt!.. Dat ik een wijl de ontsteltenis verberg',
 En van mijn kracht en moed nog slechts één offer verg',
 Opdat 'k mij niet verraad!

ZESDE TOONEEL.

EDUARD, HENRI, EEN JONGEN.

HENRI.

Zie zoo! daar ben ik weder,

Met wat gij hebt verlangd.

(Tot den jongen.)

Zet alles dáár maar neder!

(Tot Eduard.)

Ik breng u brood en vleesch, twee flesschen goeden wijn:

De kok ten minste zwoer, hij kon niet beter zijn,
 Al waar' hij voor een prins; dat is wat overdreven;
 Mij dunkt, het lijkt naar spot; maar 't is hem te vergeven,
 Omdat hij, naar het schijnt, maar al te zeker weet,
 Dat ik van minder leef en nooit zoo kostbaar eet.

DE JONGEN.

Mijnheer! het staat gereed; wilt u nu maar betalen,
 Dan zal ik strakjes wel de borden komen halen.
 Drie gulden voor den wijn en twee voor 't eten, dat
 Maakt juist te zamen vijf.

HENRI, *ter zijde.*

Mijn hemel! welk een schat!
 Ik ben in staat, daar wel *drie* maanden van te leven.

(*Tot den jongen.*)

Als gij de borden haalt, zal 'k u het geld wel geven;
 Ga nu maar heen!

DE JONGEN.

O neen, mijnheer! dat durf ik niet.
 Mijn baas riep zacht mij na: pas op je centen, Piet!
 't Gaat mij volstrekt niet aan, wat of die man wil eten,
 Als hij maar niet probeert, 't betalen te vergeten:
 Dat past geen lekkerbek. — Dus vraag ik u, mijnheer!
 Geld bij den visch, of 'k pak de heele massa weêr
 Zeer netjes in de mand.

HENRI.

Die heeft zijn les onthouën.
 Zeg aan den baas, dat hij je een boodschap kan vertrouwen.
 Gij zijt er voor in staat.

EDUARD, *geld gevende.*

Ziedaar, mijn kleine vriend,
 't Geen gij verlangt, en dan, gij hebt het wel verdiend,

Nog dit voor u.

DE JONGEN.

Hoezee! wie had dat durven hopen?

Een fooi!.. Nu ga ik gauw een paar cigaren koopen.

Dag, Heeren! dank je wel; breekt toch mijn borden niet:

Denkt, 't is een duure tijd, zoodat 't niet overschiet!

(*Ter zijde in 't heengaan.*)

Dat is een waardig man; 'k had 't eerder moeten weten,

'k Was niet brutaal geweest. — Dag, Heeren! smaaklijk eten!

ZEVENDE TOONEEL.

EDUARD, HENRI.

EDUARD.

Welnu! neemt gij geen plaats?

HENRI.

Wees gij er van gediend:

Ik heb maar éénen stoel.

EDUARD, *de bank nemende.*

Ik heb mijn zetel, vriend.

(*Schenkende.*)

Ik ga u voor; een dronk zult gij toch niet versmaden?
Gezondheid!...

HENRI.

Sapperloot! gezoden en gebraden,

En dan te vasten; neen, dat is, zoo ver ik weet,

Nog nooit op aard verrigt door eenig waar poët,

En *Bacchus* zal, zoo 'k meen, de dichters niet verwijten,

Dat zij hun leven in gestaägen dorst verslijten. —

Uw welzijn! (*Hij drinkt.*)

EDUARD, *ter zijde.*

't Is mij wél. Hij, die zijn ouders eert
En weldoet, vindt op aard, al wat zijn hart begeert.

(*Tot Henri.*)

Het uwe, waarde vriend! daarop eens fiks geklonken!

HENRI.

Ik voel, dat ik in lang geen wijn meer heb gedronken:
Het brandt als vuur.

EDUARD, *schenkende.*

Nog eens!

HENRI.

Dat is te veel.

EDUARD.

Vereert

Gij niemand, op wiens heil gij nog een dronk begeert?
Een maag of bloedverwant?

HENRI.

Ik ben *alléén* op aarde.

EDUARD.

Heeft de herinnering dan ook voor u geen waarde?

HENRI.

O ja, wijd ik me aan haar, dan huppelt soms mijn hart,
Of treurt van diepen rouw; zij was vol vreugde en smart.

EDUARD.

Nu, drink dan!

HENRI, *aangedaan.*

Op het heil van die in de aarde rusten,
En 'k eens hoop weér te zien, aan gindsche zaalge kusten!

EDUARD, *ter zijde.*

Hij is het!.. groote God! hij is het!..

HENRI, *drinkende.*

Heerlijk!.. Dat

Zet weder 't hart in gloed, en maakt de wangen nat;
Dat doet mijn spieren goed, mijn geest weër kracht verkrijgen.
Dat zet mijn drooge borst, die lang naar lucht bleef hijgen,
Op eenmaal uit, en stilt een oogwenk mijn verdriet!

(*Tot Eduard.*)

Gij schenkt voor mij alleen, maar zelf gebruikt ge niet.

EDUARD.

O! gij vergist u: 'k heb gegeten en gedronken.
Maar gij — 'k heb u alleen een enkel glas geschonken.
Gij aat nog niets; tast toe: het staat voor u gereed —
Gij durft niet, naar het schijnt; dat doet mij waarlijk leed.

HENRI; *hij zet zich en eet.*

Niet durven?.. Sapperloot! dat zal ik u bewijzen.

EDUARD, *ter zijde.*

Een' armen vader, die gebrék heeft, *zelf* te spijzen —
Zou voor een teeder hart een grooter vreugd op aard
Bestaan?.. O neen! dat heil is goud en Rijkskroon waard!

(*Tot Henri.*)

Ja, eet, zooveel u lust; neem alles zonder dralen;
Dan zal ik middlerwijl de reden u verhalen,
Die mij hierheen dreef.

HENRI.

Nu, ik luister en beken,
Dat 'k zéér verlangend, ja, zelfs zóó nieuws gierig ben,
Als of 't mij-zelven gold.

EDUARD.

'k Ben vreemdling hier. Op heden

Mogt ik voor de eerste maal deez' dierbren grond betreden,
 Waar ik een wezen zoek, mij onbekend; maar de aard
 Brengt nergens schatten voort, zoo dierbaar mij en waard!
 Een wezen, dat ik reeds mijn leven lang beminde.

HENRI.

De Hemel geev', dat gij dien dierbre wedervinde!
 Hij sterke uw hoop..!

EDUARD.

Ik zoek een vader, dien 'k niet ken,
 En die welligt niet weet, dat 'k op de wereld ben.

HENRI, *met verrukking.*

O God! wat moet die man wel rijk en zalig wezen,
 Als hij u 't eerst ontmoet, en 't in uw oog zal lezen,
 Dat hij uw vader is... dat gij, na jaren smart,
 Hem troost en balsem brengt voor 't diepgewonde hart!
 'k Voel bij dat denkbeeld weêr een traan naar boven wellen.

EDUARD.

Voor die gelegenheid kwam 'k u een vers bestellen,
 Dat gij zult tit'len: »Aan de Hoop.»

HENRI.

O ja, die woont
 Onsterflijk op 't azuur, waar zij als Engel troont,
 En in het licht des dags, of zelfs als avondsterre,
 Ons hart vertroosting zendt en tegenlacht van verre.
 Aan haar wijde ik mijn lied... dat is me een zoet vermaak,
 Dat is mijn zielevreugd, mij de aangenaamste taak.

EDUARD.

Gij wilt dus?

HENRI.

'k Voel het bloed weêr bruischen in mijne aderen;
 Mijn hoofd is helder; 'k zal mijn krachten zaâmvergaderen;

Ik stem een forsch accoord en zing een hartlijk lied,
Geheel der Hoop gewijd... beschame zij ons niet!

ACHTSTE TOONEEL.

DE VORIGEN, HUIBERT, *zacht binnenkomende.*

HUIBERT, *ter zijde.*

Wat is er hier te doen?.. mijn help! wat zien mijn oogen?
Neen, die kabouter heeft me waarlijk niet bedrogen:
»Ga gaauw naar huis, baas Huib! dáár vindt gij, naar ik gis,
»Een boeltje, dat je vast niet bijster welkom is.»
Ik vraag hem, wat er dan toch wel te doen zou wezen,
En wat ik in mijn huis voor onraad had te vreezen?
»Dat zult gij zien, baas Huib! maar als 't zóó lang moet gaan,
»Dan is in korten tijd je boeltje naar de maan.»
'k Geloofde niet met al en meende goed te weten:
Daar huist geen schelmerij bij dichters of poëten,
Want stijgt zoo'n créatuur eens op zijn Pégasus,
Dan drinkt hij bengstenat, en gaat aan 't zweven; dus
Krijgt hij, als godenzoon, een haat voor 't aardsch gewemel;
Hij schopt zijn sloffen uit en fladdert naar den Hemel,
En komt, naar dat hij zegt in bombast-Poëzij,
Die plaats des vredes op een voet of wat nabij; —
Maar 't schijnt, dat onze vriend die kuren gaat vergeten,
Zijn *ambrozijn* laat staan en aardschen kost wil eten.
Hij klaagt van geldgebrek, maar ligt men slechts den voet,
Dan is hij vrolijk, gul, en baadt in overvloed.

(*Tot Henri.*)

Niet waar, mijnheer?.. Waartoe zoo onbeschaamd te liegen?

HENRI.

'k Heb niemand ooit getracht met opzet te bedriegen,
Maar dat ik vrolijk ben, komt van dien goeden wijn ;
De vriendschap bood een dronk — die moest mij welkom zijn.

EDUARD, *tot Henri.*

Wie is die man?

HENRI.

De heer des huizes.

EDUARD, *Huibert een glas aanbiedende.*

Laat ons drinken,

Mijn vriend! en op 't geluk van u en de uwen klinken ;
Dat weigert gij toch niet?..

HUIBERT.

O ja, mijnheer! 'k zal wel.

De drank is doodend gift, gebrouwen in de hel.
Door hem juicht Satan thans om veel gevallen zielen.
Hij is een pest, die geest en ligchaam komt vernielen,
Die 't zelfbewustzijn doodt, des menschen oogen sluit
Voor alle zonden ; ja, hij put hem langzaam uit,
En doet een wijzen man, die zich van elk zag eeren,
Maar al te dikwijls in een armen dwaas verkeeren !
Dat doet de drank.

HENRI.

Met hem, die zwelgt in overdaad,
Niet met wien matig drinkt.

HUIBERT.

Houd op! gij maakt mij kwaad!

Ik zal je voor 't vervolg die kunstjes wel beletten,
Door, vóór den avond valt, je nog op straat te zetten,
Zoo gij niet dadelijk 't verschuldigde betaalt.
Ik ben die gekheid moê; 'k heb lang genoeg gedraald;

'k Zal tot het laatste stuk je kleëren doen verkoopen,
Al moest ge als Adam met een vijgenblaadje loopen;
Ik kan 't niet helpen; mijn geduld is aan een end —
Ik vraag mijn geld, mijnheer! en tot den laatsten cent!

HENRI.

Maar zeg mij dan toch eerst, waar ik 't vandaan moet halen.

HUIBERT.

Dat raakt me niet.

EDUARD.

Welnu, bedaar!.. ik zal 't betalen.

Hoe groot is wel die schuld?

HUIBERT, *vriendelijk*.

Gij zijt wel goed, mijnheer!

En edelmoedig ook... 't Is waarlijk, op mijne eer!

Te vriendlijk.... het bedrag, vraagt uwé?... *zeven gulden*,

Van huishuur en verscot.

EDUARD.

Is dat 't montant der schulden.

Waarover gij zoo raast?.. ziedaar!

HUIBERT, *tellende*.

't Is nét gepast.

EDUARD.

Maar ga nu spoedig heen: gij zijt ons hier tot last.

Gij hebt, wat gij begeert, en hier is veel te praten,

Wat u niet aangaat.

HUIBERT, *buigende*.

Best!.. 'k zal u direct verlaten,

Maar voor ik ga,.. mijnheer is immers niet verstoord?

Ontviel mij nu en dan al eens een bitter woord,

Dat was zoo niet gemeend; ik ben niet kwaad te heeten:

Ik ben wat driftig, weet UÉ; ik ben 't vergeten,

Vóór ik mij omkeer, ziet UÉ, vooral voor geld ;
 Daar ben ik, weet UÉ, al wonder op gesteld.
 Die geld, véél geld bezit, is juist van mijne vrienden ;
 Daar voor laat ik mij zelf tot om den vinger winden.
 Op 't geld was ook mijn vrouw, die in het graf ligt, fel ;
 Zij ruste in vrede, o ja ! of, schroeit zij in de hel,
 Ze heeft 't aan mij verdiend ; nu, dat is om het even !
 Mijnheer zal mij, zoo 'k hoop, mijn vrijheid wel vergeven.

EDUARD.

'k Vergeef, ál wat ge wilt, zoo gij ons slechts verlaat.

HUIBERT.

Ik ga, genadig Heer ! maar heel mijn woning staat
 U thans ten dienst. Gij kunt u hier nog wat verpoozen ;
 En wilt gij bovendien nog app'len, abrikozen,
 Een perzik of een druif, een vijg of ananas,
 Die heb ik opperbest, zoo zuiver als een glas.
 Voor geld kunt gij bij mij van álles profiteren ;
 Maar 'k ga, hoor !.. wel verplicht ; ik ben uw dienaar, heeren
 (Af.)

NEGENDE TOONEEL.

HENRI, EDUARD.

EDUARD.

Dat is, naar ik vermoed, een slecht, laaghartig man,
 Een van die wezens, die ik naauwlijks dulden kan,
 Die 't geld aanbidden als een godheid ; een dier zielen,
 Die voor een rijken dwaas in 't stof ter nederknielen
 En de eerlijke armoë laag vertrappen met den voet,
 Omdat zij weerloos is.

HENRI, *met waardigheid.*

O neen! die man is goed;

Een weinig gierig slechts, en onbeschaafd te heeten;
 Maar zwijgen wij van hem — vergeven en vergeten
 Is broederlijk, en steeds een aangename pligt,
 Vooral voor iemand, die een liefdewerk verrigt
 Als gij. Gij kent mij naauw, en gaat terstond de schulden
 Betalen, die ik had. — Dat kan noch mag ik dulden.
 Het schamel onderhoud wil eerlijk zijn verdiend.
 'k Nam nooit een aalmoes aan, zelfs van mijn besten vriend,
 En gij gaaft ongevraagd. 'k Heb goud noch eer gebedeld;
 Daar is eene armoê, die den sterveling veredelt.
 De minvermogende is, als gij, een kind van God;
 Hij vraagt u niets, maar *vergt*, dat gij hem niet bespot,
 Door de ongevraagde gift.

EDUARD, *verlegen.*

Mijnheer! zoo 'k heb misdreven,

'k Deed 't zonder opzet, en verzoek u, te vergeven.
 Gij geeft mij immers dra tiendubbele waarde weêr:
 Gij schrijft voor mij een vers en eischt dan zeker meer,
 Dan ik de vrijheid nam, den huisheer te betalen.
 Kom, reik me uw hand — en nu, gij zoudt me uw lot verhalen.

HENRI.

Welnu, dat zal ik ook, zoo gij mij slechts belooft,
 Dat gij mij niet van de gelegenheid berooft,
 Om u 't verschoten geld met renten weêr te geven.

EDUARD.

O, dat beloof ik u!

HENRI.

Gij vraagt mij naar mijn leven,
 Naar wat mij wedervoer... 'k Spreek daar niet gaarne van.

't Is een geschiedenis, die 'k niet verhalen kan,
Dan met gebroken hart en tranen in mijne oogen.

EDUARD.

O! dat 'k in staat waar', om die tranen af te droogen!
Maar zoo ik met u leed en deel nam in uw smart..?

HENRI.

Dat zou een balsem zijn, die mij 't gewonde hart
Mogt zalven voor een wjl, schoon 't nimmer kan genezen.

EDUARD.

O spreek dan, spreek! geen *zoon* kan meer gevoelig wezen,
Dan ik, bij al hetgeen, wat gij mij melden zult...

(*Ter zijde.*)

En mij het angstig hart met hoop en vrees vervult.

HENRI.

Ik ben een zoon van burger-ouders,
Maar reeds als knaap een arme wees.
Toen voor mij 's levens morgen rees,
Wierp hij me een dwangjuk om de schouders,
Dat 't menschedom hulpeloosheid heet.
'k Werd vroeg gebogen onder 't leed,
En vroeg verhard. Wat was gebleven
Van 't erfdeel mijner ouders, stal
Een voogd mij af. Wat mogt het baten,
Of 'k soms hem smeekte, soms heval,
Mij 't wettig erf en goed te laten..?
Hij zwoer mij, dat ik niets bezat. —
En hém den Regter aan te klagen,
Die 's vaders gunst bezeten had..?
'k Wou tegen hem geen vonnis vragen,
Al roofde hij mijn laatsten schat.
Er bleef me in Neerland niets te hopen.

Ik ging naar Indië — immers dáár
 Stond, na een poos van bang gevaar,
 Mij weér een schoone toekomst open?
 Al moest ik kampen met het lot,
 Vèr van den erfgrond mijner magen,
 Niet hier slechts, overal woont God,
 En 'k hield op Hem mijn blik geslagen;
 Tot Hem leerde ook mijn moeder mij
 Het hart te heffen in vertrouwen,
 En neêrgeknield de handen vouwen —
 O, dat haar ziel gezaligd zij! —
 Ik landde in *Suriname*, en kwam
 In dienst eens planters; 'k moest er zwoegen,
 Maar 'k leerde mij naar d' arbeid voegen,
 Schoon boven mijne kracht, en nam
 Voor lief, wat mij werd aangeboôn:
 Slecht voedsel en een karig loon.

EDUARD.

O zeg! hoe was die man geheten,
 Die spotten kon met andrer leed;
 Die u zoo vrekking was en wreed? —
 Of zijt gij reeds zijn naam vergeten?

HENRI.

Zijn naam vergeten!... o zoolang
 Ik handelen en denken kan,
 Zoolang ik ademhaal, zóólang
 Vervloek ik dien wreedaarden man!
 Zijn naam l.. ik uit hem slechts met schroom,
 Want of ik slaap en of ik waak,
 Ja, tot des nachts zelfs in den droom,
 Peins 'k immer op een felle wraak,

Den voerder van dien naam gewijd.

EDUARD.

Hoe! gij, die zoo vergevend zijt,
Zoo zacht, zoo edel van gemoed,
Gij zoo wraakzuchtig?

HENRI.

Dat 's niet goed,
Niet waar?.. maar laat me u meer verhalen,
Wat mij het harte kon verhalen,
Vóór gij veroordeelt. 'k Ben niet gram,
Om 't bijna onbeschrijflijk lijden
Der slaven, die hij deed kastijden,
Schoon 'k vaak hen in mijn hoede nam.
Maar dat hij 't heiligste vergat,
Den dierbren vaderpligt verzaakte,
Zijn dochter diep rampzalig maakte,
Het eenig kind, dat hij bezat;
Zie, daarom had ik wraak gezworen,
En wacht ik met een taai geduld,
Toteens de morgen wordt geboren,
Waarín mijn hope zich vervult.
En éénmaal, éénmaal zal hij komen —
Dat zegt mij mijn gebroken hart!..

EDUARD.

Vergeet, mijn vriend! die sombre droomen,
En drink een teug... gij spreekt verward.

HENRI.

't Is waar!.. ik zou mij zelf vergeten...

(Hij drinkt en vervolgt.)

Maar nu is alles weër voorbij. —
Zijn naam — dien immers vraagt ge mij? —

Die man was Brutendorp geheeten.

EDUARD, *verschrikt*.

En zijne dochter?

HENRI.

Jong en schoon

Was mijn Hedwiga, aangebeden

Van 't uur, dat 'k haar mogt tegentreden.

Ik minde vurig, en mijn loon

Was wedermin. O! uitverkoren

Scheen zij tot stilling van mijn smart;

Zij schonk mij niet alleen haar hart:

Zij wilde gands mij toebehooren.

Maar ik was arm; — toch vroeg ik haar,

Doch werd op d'eigen stond verstooten,

En als misdadig opgesloten;

O! dat ik toen gestorven waar!

Geen wroeging had mij aangegrepen

En bijna mij het hart verscheurd,

Die toch mij zal ten grave slepen,

En 'k had die dierbre niet betreurd.

EDUARD, *ter zijde*.

Wat schijnt hij innig diep bewogen!

Versterk mij, Schepper alles goods!

Dáár binnen spreekt de stem des bloeds.

Schenk mij de krachten en 't vermogen,

Dat 'k dat gevoel nog niet verraad. —

O verder, verder..

HENRI.

Hare liefde

Vergodde dubbel al den smaad

Haars vaders, die mij daaglijks griefde,

En heimlijk zelfs naar 't leven stond,
 Wij vlugten beiden, en 't verbond
 Des echts werd in 't geheim gesloten
 Door 's priesters hand. Een korten tijd,
 In 't huis eens vrijen slaafs, bevrijd
 Van 't ouderlijk vervolg, genoten
 Wij al de zaligheên, in d' echt
 Der zuivre liefde weggelegd.
 Helaas! het was zoo kort geleden,
 Dat ons geluk volkomen scheen,
 Toen reeds de rozenband verdween,
 Door 't woedend noodlot plat getreden,
 Dat ketens om de heup kwam smeden,
 Waarvan de zwaarte ondraaglijk scheen.
 Wij werden ras ontdekt, gescheiden —
 Hier baatte kracht noch tegenweer,
 Want de overmagt trad tusschenbeiden; —
 'k Zag sinds dien tijd haar nimmer weêr.
 Ik werd gegrepen en gebonden,
 Gekerkerd; door een dubbele wacht
 Omringd, en in een duistren nacht
 Naar een reeds zeilreê schip gezonden.
 O! in die ure scheen de moed,
 De kracht me op eenmaal te begeven,
 Toen, bij des scheepings afscheidsgroet,
 Op eens het anker werd geheven,
 En van het strand een stemme klonk,
 Die mij als lood op 't harte zonk.
 O! ik vergeet die woorden nimmer,
 Maar 'k voel er nog den indruk van:
 »Vaarwel, vaarwel! maar niet voor immer!

„Ik volg u na, zoodra ik kan!”
 Dus klonk haar groet — ze is nooit gekomen,
 Neen, nooit!..

EDUARD, *ter zijde.*

Hij weent!.. de zielesmart
 Heeft heel zijn boezem ingenomen.

O, ieder woord doorboort mijn hart!

(*Tot Henri.*)

Hebt gij sinds niets van haar vernomen?

HENRI.

In langen tijd geen enkel woord.
 'k Stond uren soms aan 't strand te staren,
 't Zij 't Zuiden lispelde, of het Noord
 Woest stormde; ik vroeg er aan de baren
 Een tijding van mijn dierbre gâ —
 De wind alleen float door mijn haren,
 En baauwde steeds mijn' smartkreet na.
 Toch bleef ik immer, immer hopen,
 Dat zij, haar laatste woord getrouw,
 Hoe lang 't mogt duren, komen zou!
 Hoe trag, al wachtend, de uren kropen!
 'k Zocht werk, om brood te winnen, dat
 Ik bij haar komst haar aan woû bieden,
 En 'k zocht het bij voornamen lieden,
 Wier invloed iets te geven had.
 Ik kreeg een ambt; 'k werd uitverkoren,
 Om 't licht, den zeeman tot een baak
 Aan 't strand geplaatst in d' ouden toren,
 Te ontsteken. 't Was me een zoet vermaak,
 Dat ambt, uit meêlij' mij geschonken!
 Zou niet dat licht háár tegenlonken,

Op meer dan uren afstand reeds?
 Zou ik, op de ongestuime vloedén,
 Haar niet beschermen en behoeden
 En haar ten gids zijn? 'k Was er steeds,
 En tuurde op iedere onmerkbre stip.
 Soms zag ik, in mijn hopen droomen,
 Mijn dierbare egâ op een schip,
 Mij 't welkom wuivend, nader komen,
 Maar, als dat lieflijk beeld verdween,
 Was 'k weder met mijn smart alléén.

EDUARD.

O! gij waart bitter te beklagen!
 Weêrstond uw ligchaam al dat leed,
 Waarmede uw droeve ziele streed?

HENRI.

Ik heb het langen tijd gedragen;
 Doch eindelijk werd ik afgemat
 En krank. Mijn ambt werd mij ontnomen.
 Men zef, dat ik mijn pligt vergat,
 Omdat ik, in mijn bange droomen,
 Het baaklicht niet ontstoken had.

EDUARD.

Hoe! werdt gij van uw ambt ontslagen,
 Omdat gij ziek waart?... dat was snood!

HENRI.

Dat was het niet: de *wet* gebood!
 En wie zou dan van wreedheid klagen?
 Men zef: men had genoeg gedraald;
 Hij, die in andrer dienst wil treden,
 Hij moet gezond zijn, rap van leden:
 Men wordt er immers voor betaald! —

Nog bleef ik hopen, bleef ik droomen;
 Nog was mijn bitterst leed verzacht,
 Als ik aan mijn Hedwiga dacht,
 En 't uur bepaalde, dat zij komen
 En aan mijn harte rusten zou.
 Als vroeger, ging ik daaglijks trouw
 Naar 't strand. Wie schetst u mijn verrukken,
 Toen 'k eens een dondrend schot vernam,
 En 't schip zoo statig nader kwam,
 De bodem, dien haar voet moest drukken;
 Daar viel de boot — ik vloog er heen;
 'k Verzamelde mijn laatste krachten
 En al mijn moed, om af te wachten,
 Tot ze eensklaps voor mijn oog verscheen...
 Helaas! een tijding, die mijn haren
 Ten berge voerde; als gloeiend lood
 Mijn harte trof, was 't, die men bood;
 Dat was mijn troost na zooveel jaren
 Van smarte... Mijn Hedwiga... dood,
 Nadat ze mij een kind mogt baren!..
 Nu weet gij alles!.. ga nu heen,
 Opdat ik hier in stilte ween...
 Dan zal mijn hartstogt weêr bedaren.

EDUARD, *hevig ontroerd.*

Ik u verlaten! neen! dat nimmer!
 Indien gij-zelf mij niet verstoot,
 Blijf ik uw steun, uw hulp voor immer,
 Blijf ik u bij tot aan uw dood!

HENRI.

Heb dank! — Wat zijt gij goed!.. die toon
 Zegt, dat gij deelneemt in mijn smarte.

Ga heen!.. het is me een heerlijk loon,
Maar laat mij mijn gebroken harte.

(*Omhoog blikkende.*)

Ik heb slechts ééne bede, o Heer!
Laat mij die ééne gunst verwerven,
En voer mij, vóór het uur van sterven,
Mijn kind, mijn zoon aan 't harte weér!

EDUARD.

Dat oogenblik is reeds nabij.
Gij kunt hem, zoo gij wilt, ontmoeten!..

HENRI, *verplet.*

Mijn God!.. Is 't waar?.. wat zegt gij mij?....
Waar is hij?....

EDUARD, *nederknielende.*

Vader! aan uw voeten!

HENRI.

Hoe! vader! vader! ik!.. is 't waar? —
Of heeft een droombeeld mij bedrogen? —
Is 't zinsverbijstring? — Alvermogen!
Dan treft Uw Hand mij schriklijk zwaar.
O doe mij dan ontwaken!..

EDUARD.

Arme,

Beproofde vader! stil uw smart!
Dat ik na jaren mij verwarme
Aan 't lang ontbeerde vaderhart!
Druk me aan uw borst!

HENRI, *in verrukking.*

Wie kon dat hopen!
Ontsluit de deur!.. de vensters open!..

Dat ieder mijn gelukstaat ken,
En 't wete, dat ik vader ben !...

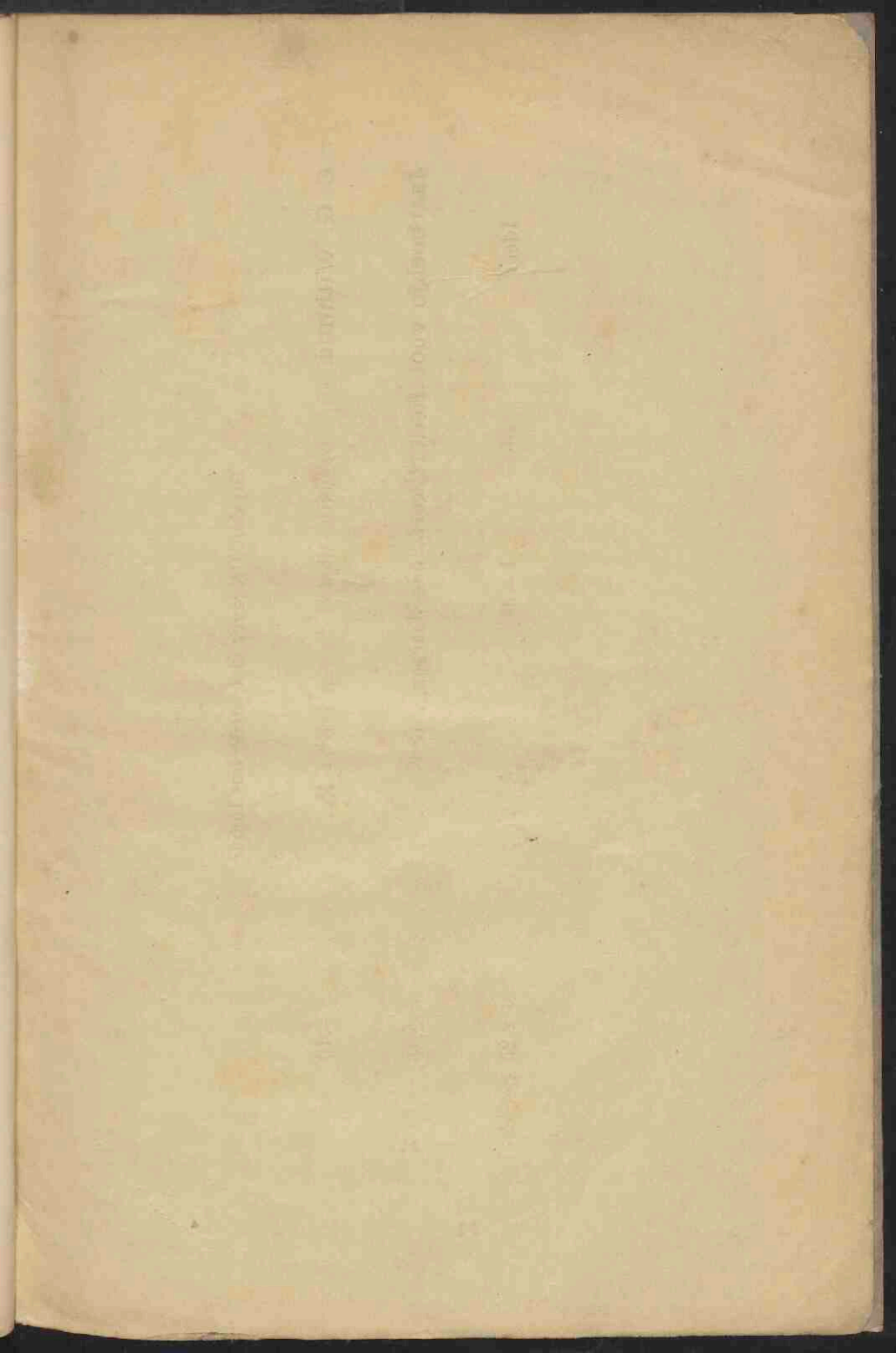
(Hij klemt hem aan de borst.)

EDUARD.

Mijn dierbre vader ! thans vergoed
Ik al het leed, door u gedragen !

HENRI, *met eerbied.*

Voorzienigheid, zoo wijs en goed !
Wat kan, wat mag ik meerder vragen !
Één beê nog, Heer ! die 'k uit met schroom :
Laat mij slechts deze gunst verwerven :
Is al die zaligheid een droom,
Doe mij dan bij 't ontwaken sterven !

Bij den Uitgever ziet mede het licht:

C. G. Withuijs, De CONSCRIPT, Blijspel in een bedrijf f -40.

Jaarboekje voor Bederijkers, 5de Jaargang, 1861 " 2.25.

Idem Idem 1—4e " " 2.25 per deel.

